

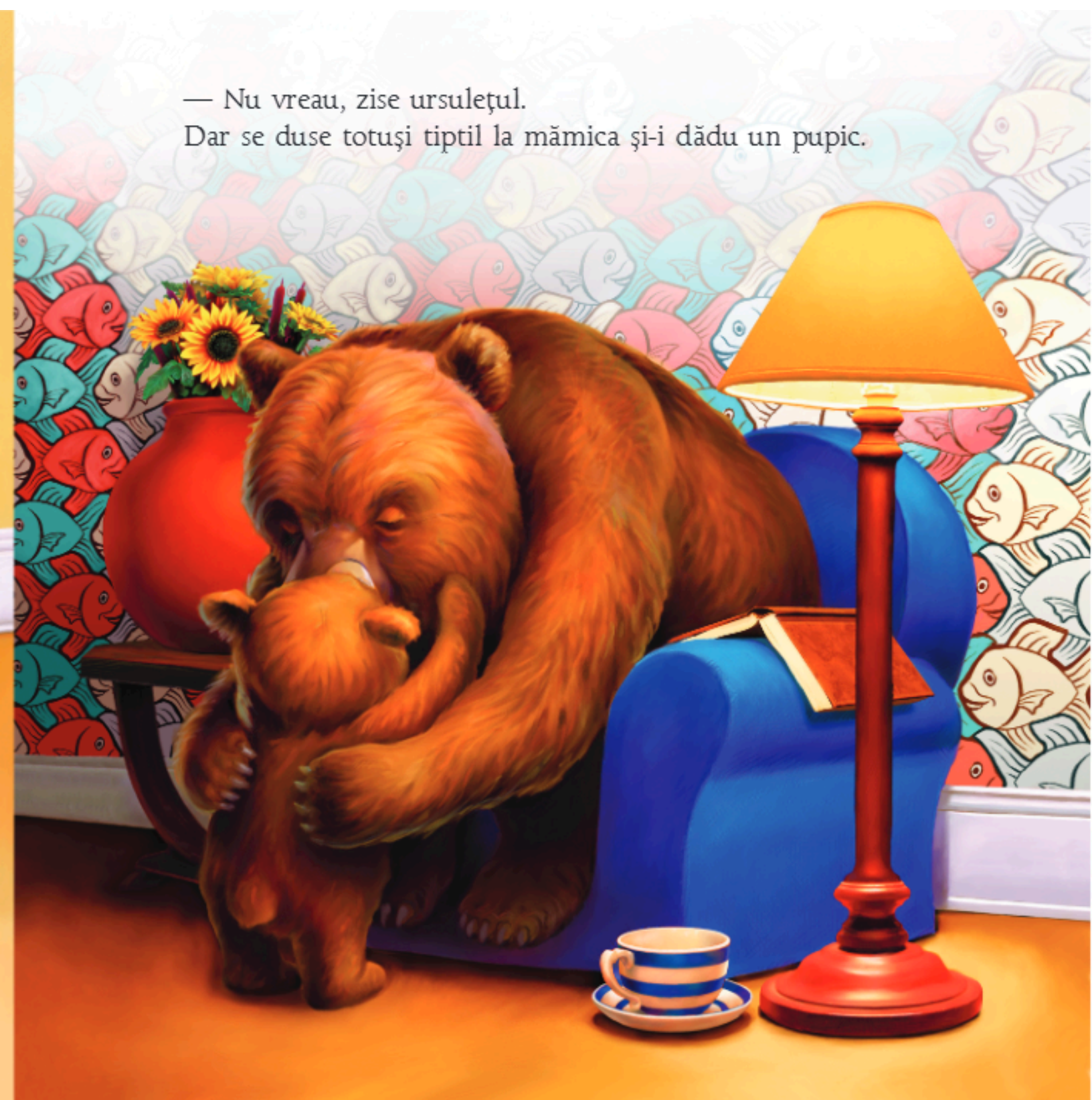

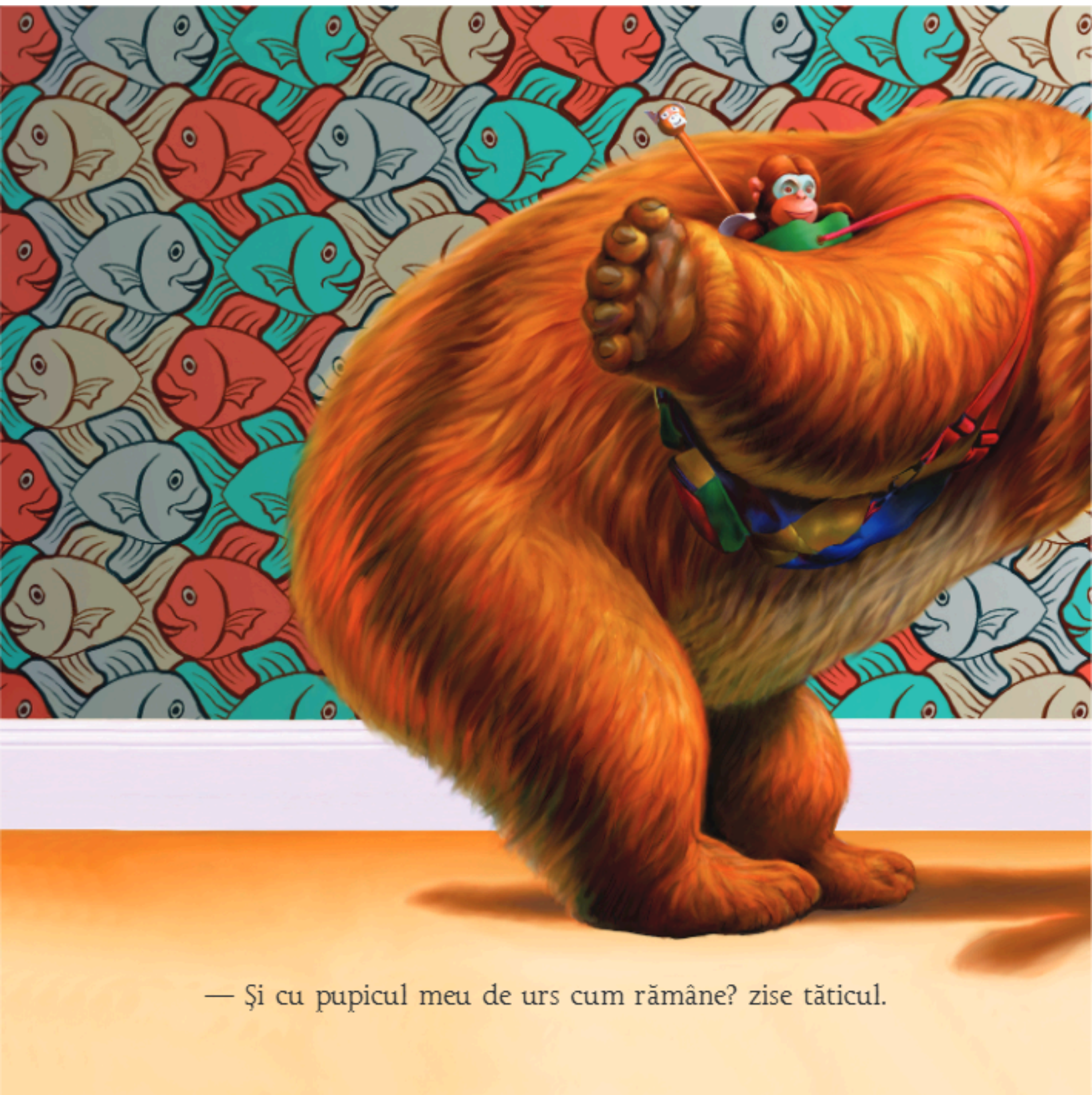
Ursulețul era morocănos. Nu voia nici să meargă la culcare,
nici să se spele și nici să treacă pe la mămica și tătucul
pentru un pupic de noapte bună.

— Hai, hai, morocănosule, îi zise tăticol. Un pupic de urs
pentru mămică, un pupic de urs pentru tăticol,
și pe urmă fuguța la baie și hop în pat.

— Nu vreau, zise ursulețul.
Dar se duse totuși tiptil la mămica și-i dădu un pupic.

— Și cu pupicul meu de urs cum rămâne? zise tăticul.

— Nu, zise ursulețul. Niciun pupic pentru tătic!

— Zău? zise tăticol,
ridicându-l sus, sus de tot
pe ursuleț. Ce-ai zice atunci
de-un pupic de girafă?

— Micii koala le dau tăticii pupici cu lipici și-i strâng tare-tare în brațe, uite-așa...

— Ba nu, zise ursulețul. Pentru tătîc, nici de koala n-am pupic!

— Of, of, of, zise tăticol, lăsând apa să curgă în cadă.
Ce-ai zice atunci de un pupic de crocodil? Crocodilii mici
le dau tăticolor câte un pupic ud și cu dinți ascuțiți, uite-așa...

